

عنوان مقاله:

نقش معماری بومی و سنتی ایران در نماهای ساختمانی و تأثیر آن در معماری پایدار

محل انتشار:

ششمین همایش بین المللی و دهمین همایش ملی معماری، مرمت شهرسازی و محیط زیست پایدار (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

هانیه مویدی - دانشجوی کارشناسی، مهندسی معماری، دانشگاه پیام نور گیلان، ایران

زهرا بیدریغ مهر - عضو هیات علمی گروه هنر، معماری و شهرسازی دانشگاه پیام نور تهران، ایران

خلاصه مقاله:

در این جهان معماران همواره در پی یافتن راه کارهای جدید برای یافتن زندگی مطلوب انسان بوده اند. از آنجا که نقاط ضعف و قوت یک ساختمان بر زیست بوم جهان تأثیر مستقیم خواهد داشت وظیفه ای بس حساس بر عهده معماران است. همواره معماری با دو مقوله تکنیک ساخت و ایدئولوژی شکل دهی به صورت مکان در گیر بوده است که در این میان پایداری جز الگوهای بنیادین طراحی می باشد. پس از مطرح شدن معماری پایدار، راهکارهای بسیاری توسط مجامع بین المللی برای حل بحران های معاصر ارائه شده است ولی همواره مشکلات بسیاری در ایجاد معماری پایدار وجود دارد. پایداری به معنی ایجاد فرآیندی قابل تکرار می باشد و مفهومی است که بیشتر به عنوان اندازه ارزش یک روش به کار برده می شود با این نگرش درک اصول و ارزش های تکرار پذیر معماری بومی بسیار با ارزش می باشد. توجه به فرهنگ و ویژگی های بومی و ویژگی های گذشته بهره گیری از انرژی های تجدید شونده و پرهیز از بکارگیری انرژی های تجدید ناپذیر از اصول توسعه پایدار است. قدری تأمل در معماری پایدار و اصول آن ما را به معماری بومی (مربوط به گذشته کشورمان) خواهد رساند مقوله معماری بومی در اصل رسیدن به معماری پایدار است. معماری بومی در ایران نه تنها پاسخگوی نیاز های انسان بود بلکه فراتر از آن در جهت رشد و تعالی آن نیز عمل می نموده است. روش این مقاله مبتنی بر اسناد کتابخانه ای می باشد و رویکردی توصیفی دارد. هدف از این مقاله درک اصول معماری بومی و شناساندن اصول و ارزش های نهان در آن در جهت تحقق معماری پایدار می باشد.

کلمات کلیدی:

اقلیم، نما، توسعه پایدار، معماری بومی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1642440>

